

БОЛЬШЭВІШКАЯ ТРЫБУНА

Орган Барысаўскага Гарнома і Райкома КП(б)Б

№ 10

Пятніца,

3 ВЕРАСНЯ 1943 г.

Прачытай і перадай другому.

БРАТЫ І СЕСТРЫ!
РЫХТУЙЦЕСЯ ДА СУСТРЭЧЫ
НАШАЙ РОДНАЙ НЕПЕРА-
МОЖНАЙ ЧЫРВОНАЙ АРМІІ.
ДАПАМАГАЙЦЕ ПАРТЫЗА-
НАМ РАСЧЫНЧАЦЬ ШЛЯХ
НАШЫМ НАСТУПАЮЧЫМ
ВОЙСКАМ. БЕ ПРАКЛЯТУЮ
НЕМЧУРУ!

Вярхоўны Галоўнакамандуючы Маршал Савецкага Саюза таварыш Сталін адзначае новыя поспехі савецкіх войск

Масква салютавала вызваліцелям Таганрога, Ельні, Рыльска, Глухава і Сумы

Вярхоўны Галоўнакамандуючы Маршал Савецкага Саюза таварыш Сталін у сваім загадзе на імя генерал-палкоўніка Талбухіна ад 30 жніўня гэтага года адзначае:

Войскі Паўднёвага фронту ў выніку жорсткіх баёў разграмілі таганрогскую групіроўку немцаў і 30 жніўня аўладалі горадам Таганрог. Гэта новая перамога, атрыманая нашымі войскамі на поўдні, дасягнута ў выніку маневра конніцы і механізаваных злучэнняў, якія прарваліся ў тыл варажых войск. У выніку праведзенай аперацыі нашы войскі поўнасьцю вызвалілі Растоўскую абласць ад нямецкіх захопнікаў.

У баях за вызваленне Растоўскай абласці і горада Таганрога вызначыліся кубанскія казакі-кавалерысты гвардыі генерал-лейтэнанта Кірычанка, танкісты-сталінградцы гвардыі генерал-лейтэнанта танкавых войск Танасчышына, войскі генерал-лейтэнанта Цветаева, генерал-лейтэнанта Захарава, генерал-лейтэнанта Герасіменка, генерал-лейтэнанта Хоменка і лётчыкі генерал-лейтэнанта авіяцыі Хрукіна.

У гонар перамогі пад Таганрогам 30 жніўня, у 19 гадзін 30 хвілін, сталіца нашай Радзімы Масква салютавала нашым доблесным войскам, вызваліўшым Растоўскую абласць і горад Таганрог, — 12-цю артылерыйскімі залпамі з 124-х гармат.

У загадзе ад 31 жніўня на імя генерала арміі Сакалоўскага таварыш Сталін адзначае:

Войскі Заходняга фронту на днях прарвалі вельмі ўмацаваную паласу абароны праціўніка і, развіваючы наступленне на Смаленскім напрамку 30 жніўня аўладалі апэратыўна

важным вялікім вузлом дарог і важным апорным пунктам абароны Смаленскага напрамку горадам Ельня.

У баях пад горадам Ельня вызначыліся войскі: гвардыі танкавых войск генерал-маёра Бурдзейнага, войскі генерал-лейтэнанта Гордага, войскі генерал-маёра Крылова, войскі генерал-лейтэнанта Трубікава, лётчыкі маршала авіяцыі Галаванова, лётчыкі генерал-лейтэнанта Громава.

Ад імя Радзімы наша сталіца Масква 31 жніўня салютавала нашым доблесным войскам 12-цю артылерыйскімі залпамі з 124-х гармат.

У загадзе ад 31 жніўня таварыш Сталін адзначае поспехі войск Цэнтральнага фронту, якія таксама прарвалі вельмі ўмацаваную паласу абароны праціўніка ў раёне Сеўска працяжнем на фронту ў 100 кілометраў і, імкліва развіваючы наступленне, прасунуліся ўперад да 60 кілометраў і занялі гарады Глухаў і Рыльск.

Войскам Заходняга фронту Масква таксама салютавала.

У загадзе таварыша Сталіна ад 2 верасня гаворыцца, што войскі Варонежскага фронту 2 верасня з боем аўладалі важным абласным цэнтрам Украіны — Сумы. У баях за вызваленне горада Сумы вызначыліся войскі генерал-лейтэнанта Чыбісава і асабліва: 342-я стралковая дывізія палкоўніка Зубарава, 162-я стралковая дывізія генерал-маёра Мельнікава, 232-я стралковая дывізія генерал-маёра Уліціна.

2 верасня, у 20 гадзін, Масква салютавала доблесным войскам, вызваліўшым Сумы, 12-ю артылерыйскімі залпамі з 124-х гармат.

Вярхоўны Галоўнакамандуючы аб'явіў падзякі ўсім войскам, якія ўдзельнічалі і вызначыліся ў баях за вызваленне ўпамянутых гарадоў ад нямецкіх захопнікаў. Некаторым дывізіям прысвоены найменаванні „таганрогскіх“, „ельнянскіх“, „сумскіх“.

Загады любімага Правадыра аб поспехах савецкіх войск глыбока гадуюць і натхняюць усю Чырвонай Арміі, партызан і партызанак і ўсіх савецкіх людзей на новыя баявыя справы ў імя вызвалення нашай дарагой Радзімы ад ненавісных акупантаў.

Гераічнае Чырвоная Армія з кожным днём павялічвае свае баявыя поспехі. Войскі Варонежскага фронту, заняўшы Сумы, узялі яшчэ 130 насялённых пунктаў, у тым ліку горад Крэдевец, раённыя цэнтры Ямпольск, Каралёва, Глушкова. Курская абласць ужо поўнасьцю вызваляецца ад гітлераўскіх мяротнікаў. У Данбасе нашы войскі 2 верасня занялі гарады Лісічанск, Варашылаўск, Чысцякова, Будзёнаўка, Нова Данбаскае, раённыя цэнтры і насялёныя пункты Лопікава, Пятроўскае, Красны Кут. На Смаленскім напрамку нашы войскі прасунуліся ўперад ад 6 да 10 кілометраў і занялі яшчэ звыш 100 насялённых пунктаў.

Ворог адступае.

Прыбліжаецца той день, калі і наша родная Беларусь зноў стане савецкай.

Слава нашай непераможнай Чырвонай Арміі!

Слава вялікаму Сталіну!

ВЯЛІКІЯ ПОСПЕХІ НАШЫХ ВОЙСК

Войскі Паўднёвага фронту, вызваліўшы ад нямецкіх захопнікаў горад Іванрог і яшчэ 150 насялённых пунктаў, закончылі ліквідацыю рэшткаў нямецкіх войск, якія знаходзіліся ў акружэнні.

Войскі Заходняга фронту, узяўшы горад Ільня і яшчэ 170 насялённых пунктаў на смаленскім напрамку, працягваюць паспяховае наступленне.

Войскі Цэнтральнага фронту, узяўшы гарады Рыльск, Глухаў і яшчэ 200 насялённых пунктаў, працягваюць наступленне з вялікім поспехам. Лінія абароны праціўніка на гэтым участку прарвана па фронту ў 106 кіламетраў.

Пад ударамі Чырвонай Арміі вораг нясе велізарныя страты ў жывой сіле і тэхніцы. Напрыклад, толькі за адзін дзень баёў пад Ільняй нашы войскі знішчылі не менш 5.000 нямецкіх салдат і афіцэраў, 56 танкаў, 60 гармат і больш 300 аўтамашынаў. Паўднёва-заходняе Сеўска толькі часціямі энскага залужэння на працягу аднаго дня знішчыла звыш 3.000 птаераўцаў, 28 танкаў, 7 самаходных гармат і некалькі розных складаў.

Прывітальная радыёграма падпалкоўніку Радзіонаву ад ЦК КПС(б) і Штаба Партызанскага руху

Камандзір часцей „народнікаў“, перайшоўшы на бок партызан, падпалкоўнік Радзіонаў атрымаў наступную радыёграму:

„МОЛНІЯ
Радзіонаву

Вітаем пераход на бок партызан для актыўных дзеянняў супроць нямецкіх акупантаў.

Зацвярджаем найменаванне брыгады „1-я Актыфашысцкая“. Зацвярджаем Вас камандзірам брыгады.

Сакратар ЦК КП(б) Беларусі
Начальнік Цэнтральнага Штаба
Партызанскага руху генерал-лейтэнант

ПАНАМАРЭНКА“.

20.8.43 г.

ВЫПАДАК у РАЗВЕДЦЫ

Партызаны сядзелі галя агня. Да іх падыйшла камандзір атрада Рыгор, разведчык Алесь і адзін навічок гадоў сарака, у сялянскай вопратцы.

— А дзе-ж наш Мікола? — запытаў малады бландын у камандзіра.

— З Міколам адарылася незвычайнае, — адказаў камандзір і сеў сярод байцоў.

— А што? Раскажыце, калі ласка, — паслыналіся з усіх бакоў просьбы.

— Ну, як вам вядома, — пачаў камандзір, — Мікола і Алесь былі пасланы ў разведку. Яны павінны былі прасачыць за рухам праціўніка па дарозе. Хлопцы прасядзелі ля дарогі некотары час, а затым Алесь адправіўся да мяне з даясеннем, а Мікола застаўся наглядаць. Пакуль Алесь ішоў да мяне, там здарыўся такі выпадак. На дарозе паказалася нямецкая легкавая машына. Мікола прадпалажыў, што едуць афіцэры і парашыў напасці на іх. Калі машына падыйшла, Мікола кінуў адну, потым другую гранату. Машына ўздрыгнула і астанавілася. Мікола падбег і бачыць: барахтаюцца ў ёй тры фрыцы.

— А ну, немчура, здавайся ў палон! — пракрычаў ён. З машыны раздаўся страл.

— І што, забілі? — ўстрывожава запытаў самы старэйшы пагадам партызан дзед Максім.

— Не: фрыц прамахнуўся. Стары лёгка ўздыхнуў.

— Далей было так: разлапаўшыся Мікола растраціў усю абоіму патронаў — дваіх забіў, а трэці фрыц кінуўся ўцякаць. Мікола пагнаўся за ім. Фрыц адстрэльваўся пакуль былі патроны, а потым кінуў пісталет. Мікола нахаду падхваціў пісталет і дагнаў фрыца. Той хацеў нанесці ўдар партызану кінжалам, але Мікола адразу злавіў яго руку. У ярай схватцы яны абодва паваліліся на зямлю і працягвалі смяртэльную барацьбу. У гэты час па дарозе ішоў мясцовы селянін і якраз трапіў на гэту схватку. Мікола пазнаў яго адным поглядам: гэта быў чалавек, якога савецкая ўлада судзіла за адну справу. Пад суд аддаваў яго селянін Мікола, які працаваў тады старшынёй калгаса.

— Вось гэта выпадак, — пакрыўдзіў галавой дзед Максім. Селянін разведцы змагаючыся, крыку і суму і вынуў з-за пояса тапор.

— Рэтэй зі! (спасайце). Эр іст партызан! — загоў фрыц.

Селянін ударыў тапаром, і вострас лязо глыбока ўвайшло ў галаву...

Камандзір замаўчаў, выняў бумагу з махоркай і пачаў вярцець папіросу.

— Таварыш камандзір, хутчэй працягвайце, — з пачуццём хвалязанні загаварылі ўсе. Каго-ж ён ударыў?

— А як вы думаеце? — запытаў камандзір.

Першай хацеца выказаць свае думкі комсамолка Галя.

— Пачакай ты, кучаравая! Што я горш дабе магу наразвацца? — перабіў яе ўхваляваны дзед Максім. — Я скажу так, як яно здарэцца ў жыцці. Бывае так, што родны бацька або родная маці, калі ёсць за што, накарнюць сваё дзіця, але яны-ж і паказваюць яго пабацькоўску. Таму і той, „накрэўджаны“ селянін, павінен быў разумець, што ён быў накараны родным бацькам і мацёр’ю, — гэта значыць савецкай уладай. А на сваіх бацькоў няма чаро злавацца за такія справы. Селянін павінен быў дапамагчы савецкаму партызану.

— Правільна, — пацвердзіў камандзір. — Толькі дурань можа стаць на баку немца, які прышоў на нашу зямлю, каб аграбляць, паліць і забіваць нашых людзей.

— Значыцца, селянін ударыў фрыца? — радасна падхвацілі ўсе.

— Пэўна, рассек яму ўсю галаву і цыпер знаходзіцца сярод нас. Вось наш навічок

— Сымон Іванавіч, а Мікола працягвае выконваць заданне, — раскрыў сваю „тайну“ камандзір.

— Няўмо! Ах, дружа наш...

Партызаны па-сяброўску паціскалі Сымону руку. Дзед Максім ад душы пацалаваў яго, пахлопаў па плячы і палез у кішэнь за махоркай.

Партызан АНДРЭЙ К.

Рэдакцыйная калегія